

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 12. avgust 2022. godine
Br. ref.:RK 2035/22

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI126/21

Podnosilac

Afrim Metallari

Ocena ustavnosti
presude Vrhovnog suda Rev. br. 603/2020 od 22. februara 2021. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzie Istrefi-Peci, sudija, i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Afrim Metallari iz Kačanika (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost presude [Rev. br. 603/2020] Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Vrhovni sud) od 22. februara 2021. godine u vezi sa presudom [AC. br. 5058/2017] Apelacionog suda od 22. jula 2020. godine i presudom [C. br. 115/2016] Osnovnog suda u Uroševcu-ogranak u Kačaniku (u daljem tekstu: Osnovni sud) od 7. juna 2017. godine.
3. Podnosiocu zahteva je osporena presuda uručena 9. marta 2021. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti gore navedene presude Vrhovnog suda kojom su podnosiocu zahteva navodno povređena prava zagarantovana članovima 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata] i 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. [Pravo na pravično suđenje] Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] u vezi sa članom 21.4 Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 6. jula 2021. godine, podnosilac je podneo svoj zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 14. jula 2021. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Nexhmija Rexhepija za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Gresa Caka-Nimani (predsedavajuća), Bajram Ljatići i Remzije Istrefi-Peci (članovi).
8. Dana 16. jula 2021. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i tražio od njega da dostavi kompletnu presudu Osnovnog suda. Istog dana je kopija zahteva poslata Vrhovnom sudu.
9. Dana 23. jula 2021. godine, podnosilac zahteva je dostavio Sudu traženi dokument.
10. Dana 30. avgusta 2021. godine, podnosilac zahteva je dostavio dopis putem emaila.

11. Dana 26. jula 2022. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu u punom sastavu da proglasi zahtev neprihvatljivim.

Pregled činjenica

12. Na osnovu spisa predmeta, podnosilac zahteva je bio zaposlen u Policiji Kosova od 16. oktobra 2000. godine.
13. Dana 28. novembra 2015. godine, u Prištini su održane demonstracije, na kojima je podnosilac zahteva kao policijski službenik koji je služio u sastavu rezervnog voda Regionalnog odeljenja Policije u Uroševcu angažovan na održavanju reda i mira na demonstracijama.
14. Dana 30. novembra 2015. godine, odlukom [ref. 04/1-05-33/15], podnosilac zahteva je privremeno suspendovan sa posla u trajanju od 48 sati zbog toga što se sumnjalo da je bio umešan u incident koji je predstavljao težak disciplinski prekršaj.
15. Dana 4. decembra 2015. godine, podnosiocu zahteva je odlukom Generalne direkcije Policije Kosova (u daljem tekstu: Direkcija Policije) produžena suspenzija uz naknadu, sa sledećim obrazloženjem: *“produžava vam se privremena suspenzija jer je Direkcija za profesionalne standarde preporučila produženje privremene suspenzije prema vama”*.
16. Dana 21. decembra 2015. godine, Direkcija za profesionalne standarde Policije Kosova – Regionalna direkcija u Uroševcu je službenim obaveštenjem ref. 856-PK-2015, obavestila podnosioca zahteva o pokretanju interne istrage zbog sumnje da je izvršio disciplinske prekršaje predviđene Administrativnim uputstvom br. 06/2012.
17. Dana 24. maja 2016. godine, Interna disciplinska komisija Policije (u daljem tekstu: IDKP) je odlukom [br. 354/KBD/16] oglasila podnosioca zahteva krivim za disciplinske prekršaje zbog toga što je *“dok je bio na dužnosti, u kordonu koji su formirali policijski službenici radi kontrole gomile demonstranata, izašao iz reda iz tog kordona i istupio pred svoje kolege i zapretio im rečima: "Ako neki demonstrant bude udaren, prijavicu to IPK-u, i istupiću pred medije i obavestiti ih o sili koju su policajci upotreбили protiv demonstranata", i izrekla mu disciplinsku meru obustava od 30% od mesečne bruto zarade za 6 meseci, kao i dopunsku meru administrativni premeštaj*.
18. Dana 14. juna 2016. godine, podnosilac zahteva je protiv odluke IDKP-a uložio žalbu Komisiji za žalbe i naknade pri Policiji Kosova (u daljem tekstu: KŽN), navodeći da je odluka doneta na osnovu izjava uzetih od nekoliko policajaca i nadređenih koji su takođe bili na licu mesta, a čije izjave su bile preuveličane, netačne, pa čak i klevetničke. Žalbu je izjavio i A.H. istražitelj u Jedinici za profesionalne standarde – RDP Uroševac.
19. Dana 7. jula 2016. godine, KŽN je odlukom 124-KA-D/2016: (i) odbio kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva; (ii) usvojio kao osnovanu žalbu koju je uložio žalilac A.H., istražitelj u Jedinici za profesionalne standarde – RDP

Uroševac; (iii) preinačio odluku IDKP-a br. 354/KBD/16, tako što mu je umesto izrečene disciplinske mere “obustava od 30% od mesečne bruto zarade za 6 meseci” i dopunske mere “administrativni premeštaj” izrekao disciplinsku meru “prestanak radnog odnosa”.

20. Dana 12. avgusta 2016. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu Osnovnom sudu u Uroševcu – ogranak u Kačaniku (u daljem tekstu: Osnovni sud) protiv Vlade Republike Kosovo – Ministarstva unutrašnjih poslova (u daljem tekstu: MUP), odnosno napao je odluku KŽN-a od 7. jula 2016. godine jer navodno u disciplinskom postupku protiv njega nije pravilno utvrđeno činjenično stanje, nisu pravilno primenjene zakonske odredbe, pogrešno je primenjeno materijalno pravo, što je rezultiralo nezakonitim prestankom radnog odnosa u Policiji Kosova. Takođe, podnosilac je tražio od Osnovnog suda da usvoji tužbu, da proglasi ništavom odluku KŽN-a i poništi i stavi van snage sve prethodne odluke i vrati predmet u pređašnje stanje, kao i da mu nadoknadi sve gubitke koji su mu pričinjeni kao rezultat disciplinskog postupka koji je sproveden protiv njega.
21. Dana 7. juna 2017. godine, Osnovni sud je presudom [C. br. 115/16] odbio, kao neosnovan, tužbeni zahtev podnosioca zahteva.
22. Dana 29. avgusta 2017. godine, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu protiv presude Osnovnog suda zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava, sa predlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati na ponovno razmatranje i odlučivanje.
23. Dana 22. jula 2020. godine, Apelacioni sud je presudom [Ac. br. 5058/17] odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i potvrdio presudu Osnovnog suda.
24. Dana 16. septembra 2020. godine, podnosilac zahteva je protiv presude Apelacionog suda podneo reviziju Vrhovnom sudu, sa navodima o bitnim povredama procesnih odredaba i pogrešnoj primeni materijalnog prava, sa predlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati na ponovno suđenje i odlučivanje.
25. Dana 22. februara 2021. godine, Vrhovni sud je presudom [Rev. br. 603/2020] odbio, kao neosnovanu, reviziju podnosioca zahteva podnetu protiv presude Apelacionog suda Ac. br. 5058/17 od 22. jula 2020. godine.

Navodi podnosioca zahteva

26. Podnosilac zahteva navodi da su mu osporenim presudom Vrhovnog suda povređena prava zagarantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. [Pravo na pravično suđenje] EKLJP. Pozivajući se na navod o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, podnosilac zahteva tvrdi da su presudom Vrhovnog suda u njegovom slučaju povređeni: (i) načelo jednakosti oružja i (ii) pravo na obrazloženu sudsku odluku.

27. Povodom navoda o povredi načela jednakosti oružja, podnosilac zahteva naglašava: *“Moj navod iznet u reviziji podnetoj Vrhovnom sudu, da je Apelacioni sud učinio povredu time što uopšte nije razmotrio moj argument da je Osnovni sud trebalo da pozove ključnog svedoka događaja kojeg sam ja predložio, nije ni razmotren od strane Vrhovnog suda. Dakle, uprkos tome što je ovo bio jedan od mojih glavnih navoda u reviziji, on je u potpunosti ignorisan od strane Vrhovnog suda. U ovom kontekstu želim da istaknem da je važnost pozivanja svedoka S.K. bila povezana sa prigovorom koji sam više puta iznosio u odnosu na pogrešan način na koji su nadležne komisije Policije Kosova, IMUP i Osnovni sud utvrdili činjenično stanje, na osnovu kojih pogrešno utvrđenih činjenica mi je izrečena mera prestanka radnog odnosa. Pored toga, sudovi su kao svedoke saslušali samo policajce, odnosno pripadnike Policije Kosova-MUP, iako se zna da sam je tužio MUP i da je policija bila suprotna strana u ovom postupku”.*
28. Podnosilac zahteva dalje navodi da je Vrhovni sud time što nije ispitao njegov navod u vezi sa nesaslušanjem svedoka S.K., učinio povredu načela jednakosti oružja, iako, prema njegovim navodima, načelo jednakosti oružja zahteva da se uspostavi pravična ravnoteža između stranaka, što se prema podnosiocu zahteva nije dogodilo zbog toga što je, kako argumentuje, *“Osnovni sud saslušao sve svedoke koje je suprotna strana smatrala važnim za slučaj, dok je moj zahtev da se sasluša svedok koga sam smatrao ključnim svedokom događaja kontinuirano ignorisan”.* Povodom ovog navoda, on se poziva na predmet ESLJP-a *Dombo Beheer B.V protiv Holandije*, od 27. oktobra 1993. godine, kao i na slučaj Suda KI31/17, podnosilac *Shefqet Berisha*, presuda od 30. maja 2017. godine. Dakle, podnosilac zahteva naglašava da je, pozivajući se na predmete Suda i ESLJP-a, u okolnostima njegovog slučaja, prekršeno načelo jednakosti oružja.
29. Povodom navoda o uskraćivanju prava na obrazloženu sudsku odluku, podnosilac zahteva argumentuje u kontekstu nepozivanja svedoka S.K. koga je on predložio da svedoči, pri čemu dodaje: *“[...] ja sam konstantno, od Osnovnog suda, pokretao pitanje pozivanja svedoka S.K. da svedoči. Ja sam snažno argumentovao da je iskaz tog svedoka veoma važan, kao neposrednog svedoka i očevidca događaja od 28. novembra 2015. godine, zbog koga sam optužen da sam navodno svojim ponašanjem prekršio radne obaveze i doveo u opasnost svoje kolege. Iz mog zahteva da se pozove ovaj svedok da svedoči bilo je jasno da moj cilj nije bio uzaludan ili zlonameran, već, kako sam i argumentovao, tražio sam da svedoči neposredni svedok koji je događaj video sa druge strane - odnosno kao demonstrant. Prema tome, svedočenje ovog svedoka mogao bi biti ključan za rasvetljavanje činjenica koje su na pogrešan i tendenciozan način utvrdile komisije Policije/MUP i Osnovni sud”.* Dakle, prema podnosiocu zahteva, neispitivanjem navoda da je Apelacioni sud učinio povredu time što nije razmotrio pitanje predloženog svedoka, Vrhovni sud je propustio da poštuje načelo obrazložene sudske odluke.
30. Stoga, po ovom osnovu, podnosilac zahteva obrazlaže sledeće: *“... Vrhovni sud ne može da ignoriše glavne žalbene navode stranaka u postupku po vanrednom pravnom sredstvu. Standard pravičnog i nepristrasnog suđenja, koji je predviđen članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP, važi za celokupan sudski sistem na Kosovu. U mom slučaju, Vrhovni sud je prekršio ovaj član*

time što nije pružio obrazloženu sudsku odluku". S tim u vezi, podnosilac zahteva se poziva na slučajeve Suda: KI138/15 i KI177/19.

31. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda: (i) da proglasi zahtev prihvatljivim; (ii) da utvrdi da je presudom Vrhovnog suda Kosova Rev. br. 603/2020 od 22. februara 2021. godine, povređen član 31. Ustava jer je doneta u suprotnosti sa načelom jednakosti oružja i pravom na obrazloženu sudsku odluku; (iii) da stavi van snage presudu Vrhovnog suda Kosova Rev. br. 603/2020; i (iv) da vrati predmet na ponovno suđenje.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

Ustav Republike Kosovo

Član 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

"1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda".

[...]

Evropska konvencija o ljudskim pravima

Član 6. (Pravo na pravično suđenje)

1. Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona. Presuda se izriče javno, ali se štampa i javnost mogu isključiti s celog ili s dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne bezbednosti u demokratskom društvu, kada to zahtevaju interesi maloletnika ili zaštita privatnog života stranaka, ili u meri koja je, po mišljenju suda, nužno potrebna u posebnim okolnostima kada bi javnost mogla da naškodi interesima pravde.

(...)

Ocena prihvatljivosti zahteva

32. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, predviđeni Zakonom i dalje precizirani Poslovníkom.
33. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane], kojima je utvrđeno:

"1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

[...]

34. Sud se dalje poziva na uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Zakonom, odnosno na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, kojima je propisano:

Član 47.
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku ...”.

35. Što se tiče ispunjenja gore navedenih uslova prihvatljivosti, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva legitimisan kao ovlašćena strana da podnese zahtev u smislu članova 113.7 Ustava i da osporava akt javnog organa, odnosno presudu [Rev. br. 603/2020] Vrhovnog suda od 22. februara 2021. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva na raspolaganju. Podnosilac zahteva je takođe naglasio osnovna prava i slobode za koje navodi da su mu povređena, u skladu sa zahtevima iz člana 48. Zakona i podneo je svoj zahtev u roku propisanom u članu 49. Zakona.
36. Pored toga, Sud uzima u obzir i pravilo 39. [Kriterijum o prihvatljivosti] podpravilo (2) Poslovnika, koje propisuje:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

37. Sud prvo podseća da gore navedeno pravilo, na osnovu sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP) i Suda, omogućava Sudu da proglasi zahteve neprihvatljivim iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može proglasiti zahtev neprihvatljivim i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako isti oceni da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je utvrđeno u stavu 2. pravila 39. Poslovnika.
38. Uvek prema sudskoj praksi ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao "očigledno neosnovan" u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazivati ih "očigledno neosnovanim navodima". Poslednje navedeni se, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu svrstati u četiri različite grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi "četvrtog stepena"; (ii) navodi koje karakteriše "jasno ili očigledno odsustvo povrede"; (iii) "nepotkrepljeni ili neobrazloženi" navodi; i na kraju, (iv) "haotični ili nategnuti" navodi (vidi, tačnije, za koncept neprihvatljivosti na osnovu zahteva ocenjenog kao "očigledno neosnovan" i specifičnosti četiri gore navedene kategorije navoda kvalifikovanih kao "očigledno neosnovani", Praktični vodič ESLJP-a o kriterijumima prihvatljivosti od 30. avgusta 2019. godine; deo III. Neprihvatljivost zasnovana na meritumu, A. Očigledno neosnovani zahtevi, stavovi 225 do 284).
39. U kontekstu ocene prihvatljivosti zahteva, odnosno, prilikom ocene da li je isti očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će prvo podsetiti na suštinu slučaja sadržanog u ovom zahtevu i na relevantne navode podnosioca zahteva, pri čijoj oceni će Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojom je on, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.
40. U tom smislu, Sud najpre podseća da se okolnosti konkretnog slučaja tiču otpuštanja podnosioca zahteva sa posla zbog težih povreda radnih obaveza u Policiji Kosova. Podnosilac zahteva je prvobitno suspendovan na 48 sati zbog sumnje na umešanost u incident i tešku povredu radnih obaveza i ta mera mu je ponovo produžena, da bi se dalje nastavilo sa sprovođenjem istrage zbog sumnje na težu povredu radnih obaveza. Nakon sprovođenja istrage, Interna disciplinska komisija Policije je odlukom [br. 354/KBD/16] oglasila podnosioca zahteva krivim zbog disciplinskih prekršaja zbog toga što je *"dok je bio na dužnosti, u kordonu koji su formirali policijski službenici radi kontrole gomile demonstranata, izašao iz reda iz tog kordona i istupio pred svoje kolege i zapretio im rečima: "Ako neki demonstrant bude udaren, prijavicu to IPK-u, i istupicu pred medije i obavestiti ih o sili koju su policajci upotreбили protiv demonstranata"*, i izrekla mu disciplinsku meru obustava od 30% od mesečne bruto zarade za 6 meseci, kao i dopunsku meru: administrativni premeštaj. Podnosilac zahteva je uložio žalbu KŽN-u, a ovaj je odlučio (i) da odbije, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva; (ii) da usvoji kao osnovanu žalbu koju je uložio žalilac A.H., istražitelj u Jedinici za profesionalne standarde-RDP Uroševac; (iii) da preinači odluku IDKP-a br. 354/KBD/16, tako što mu je umesto izrečene disciplinske mere "obustava od 30% od mesečne bruto zarade za 6 meseci" i disciplinske mere "administrativni premeštaj", izrekao disciplinsku meru "prestanak radnog odnosa". Podnosilac zahteva je podneo tužbu Osnovnom sudu protiv odluke KŽN-a, koja tužba je odbijena kao

neosnovana od strane Osnovnog suda. Nezadovoljan odlukom Osnovnog suda, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu, a ovaj je odbio njegovu žalbu kao neosnovanu. Podnosilac zahteva je podneo reviziju Vrhovnom sudu, koju je ovaj odlučio da odbije, kao neosnovanu.

41. Sud podseća da podnosilac zahteva navodi da je Vrhovni sud osporenim presudom povredio njegova prava zagaranтована članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP, odnosno navodi da su u njegovom slučaju prekršeni načelo jednakosti oružja i pravo na obrazloženu sudsku odluku kao bitan deo pravičnog i nepristrasnog suđenja.
42. Sud primećuje da je podnosilac zahteva u suštini argumentovao i izgradio svoje tvrdnje u smislu jednakosti oružja i prava na obrazloženu sudsku odluku, pa će stoga Sud analizirati navode podnosioca zahteva u skladu sa standardima sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojom je Sud, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna ljudska prava i slobode zagaranтовane Ustavom.

Povodom navoda o povredi načela jednakosti oružja

(i) Opšta načela u pogledu jednakosti oružja

43. U meri u kojoj je to relevantno za okolnosti konkretnog slučaja, Sud naglašava da je načelo jednakosti oružja svojstvena karakteristika pravičnog suđenja. U principu, ono zahteva da svaka strana dobije razumnu priliku da iznese svoj slučaj u uslovima koji je ne stavljaju u nepovoljan položaj u odnosu na protivničku stranu (vidi, između ostalog, predmete ESLJP-a *Öcalan protiv Turske*, br. 46221/99 presuda od 12. maja 2005. godine, stav 140; *Foucher protiv Francuske*, br. 22209/93, presuda od 18. marta 1997. godine, stav 34; *Bulut protiv Austrije*, br. 17358/90, presuda od 22. februara 1996. godine; i *Faig Mammadov protiv Azerbejdžana*, br. 60802/09, presuda od 26. januara 2017. godine, stav 19). Ovo načelo je takođe usko povezano sa pravom na raspravu na kojoj se mogu osporiti dokazi, što u principu znači mogućnost da stranke saznaju i daju komentare na sve izvedene dokaze kako bi mogle uticati na odluku suda (vidi, između ostalog, predmet ESLJP-a *Brandstetter protiv Austrije*, br. 13468/87, presuda od 28. avgusta 1991. godine, stav 67).
44. ESLJP je razmatrao pitanja koja se odnose na jednakost oružja i suđenje u kojem se dokazi mogu osporiti u velikom broju slučajeva, često uključujući u ovo razmatranje i prava na odbranu zagaranтована stavom 3. člana 6. EKLJP. Tako je na primer, ESLJP utvrdio povredu stava 1. u vezi sa stavom 3. člana 6. EKLJP u krivičnim postupcima, između ostalog, onda kada su prava na odbranu bila ograničena zbog prethodnog nepostojanja pristupa podnoscima tužilaštva (vidi predmet ESLJP-a *Zahirović protiv Hrvatske*, br. 58590/11, presuda od 25. aprila 2013. godine, stavovi 44-50) ili kada podnosiocu zahteva nije bilo dozvoljeno da prisustvuje ročištu pred žalbenim sudom dok je predstavnik tužilaštva bio prisutan (vidi predmet ESLJP-a *Eftimov protiv Bivše Jugoslovenske Republike Makedonije*, br. 59974/08 presuda od 2. jula 2015. godine, stav 41).

45. Kada je reč o odbijanju sudova da saslušaju svedoke, a što je jedan od navoda podnosioca zahteva u okolnostima konkretnog slučaja, ESLJP je, u principu, naglasio (i) da odbijanje saslušanja bilo kog svedoka ili ispitivanja bilo kog dokaza odbrane od strane suda, a prihvatanje svedoka i dokaza tužilaštva može otvoriti pitanje sa gledišta jednakosti oružja (vidi predmete ESLJP-a *Borisova protiv Bugarske*, br. 56891/00, presuda od 21. decembra 2006. godine, stavovi 47-48; i *Topić protiv Hrvatske*, br. 51355/10 presuda od 10. oktobra 2013. godine, stav 48); tvrdeći takođe da ista zabrinutost važi i (ii) ako sud odbije da sasluša svedoke odbrane kako bi razjasnili nejasnu situaciju koja je predstavljala osnovu ili suštinu optužbi protiv podnosioca u pitanju (vidi predmet ESLJP-a *Kasparov i drugi protiv Rusije*, br. 21613/07, presuda od 3. oktobra 2013. godine, stavovi 64-65). U vezi sa ovim poslednjim, a kako bi se utvrdilo da li su postupci u celini bili pravični, ESLJP primenjuje test koji je razvijen presudom *Murtazaliyeva protiv Rusije*, poznat kao test *Murtazaliyeva* i koji se sastoji od tri komponente: (i) da li je zahtev za ispitivanje svedoka bio dovoljno obrazložen od strane dotičnog podnosioca i relevantan za predmet optužbe; (ii) da li je nadležni sud razmotrio važnost tog svedočenja i naveo dovoljno obrazloženje za svoju odluku da ne prihvati svedoka u suđenju; i (iii) da li je odluka nadležnog suda da ne ispita tog svedoka narušila ukupnu pravičnost postupka (vidi predmet ESLJP-a *Murtazaliyeva protiv Rusije*, br. 36658/05, presuda od 18. decembra 2018. godine, stavovi 158-177).
46. S druge strane, stav 4. člana 31. Ustava u vezi sa tačkom d) stava 3. člana 6. EKLJP, garantuje pravo na ispitivanje svedoka i obezbeđivanje prisustva i saslušanje svedoka u njegovo ime pod istim uslovima koji važe za one svedoke koji svedoče protiv njega. U principu, na osnovu ovih članova, pre nego što optuženi bude osuđen, svi dokazi protiv njega moraju biti izvedeni u njegovom prisustvu na javnoj raspravi radi ostvarivanja suprotnog argumentovanja na raspravi.

(ii) *Primena gore navedenih načela na okolnosti konkretnog slučaja*

47. Povodom navoda o jednakosti oružja, Sud primećuje da podnosilac zahteva argumentuje: *“Moj navod iznet u reviziji podnetoj Vrhovnom sudu, da je Apelacioni sud učinio povredu time što uopšte nije razmotrio moj argument da je Osnovni sud trebalo da pozove ključnog svedoka događaja kojeg sam ja predložio, nije ni razmotren od strane Vrhovnog suda”*. Ovim podnosilac tvrdi da su redovni sudovi učinili povredu načela jednakosti oružja.
48. Na osnovu gore navedenih načela koja proizilaze iz sudske prakse ESLJP-a, Sud ponavlja da načelo jednakosti oružja predstavlja načelo koje je zagarantovano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, i takođe, u principu, znači da stranke pred sudom moraju imati jednake mogućnosti za izvođenje relevantnih dokaza, obezbeđujući da ni dotični podnosilac ne bude stavljen u nepovoljniji položaj u odnosu na tužilaštvo i obratno. Ovo, na osnovu ove sudske prakse, u principu važi u pogledu uvida u sve spise i dokaze i mogućnosti da se izvedu svedoci i ospore dokazi izvedeni pred tim sudom.
49. Sledstveno navedenom, i pored tvrdnji podnosioca zahteva, u okolnostima konkretnog slučaja, Sud primećuje da su pred Osnovnim sudom izvedeni svi

dokazi koji su relevantni za njegov slučaj i da je Osnovni sud odlučio na osnovu dokaza koje je ocenio kao relevantne za slučaj.

50. Tačnije, u okolnostima konkretnog slučaja, Osnovni sud je nakon ocene dokaza, iskaza svedoka, CD diskova, konačnog izveštaja istražitelja, zaključio da je podnosiocu zahteva pretao radni odnos zbog toga što je učinio težu povredu radnih obaveza.
51. Što se tiče pozivanja svedoka, Sud primećuje da je ovo pitanje predviđeno Zakonom o parničnom postupku (ZPP), pri čemu član 352. ZPP-a predviđa: *“Kada se u toku suđenja u toj odnosnoj stvari činjenice i ciljevi stranaka pokažu razjašnjenima sud može sam ili na njihov zahtev odustati od saslušanja ostalih svedoka pozvanih u tom cilju”*. Sledstveno navedenom, Sud iz tužbe podnosioca zahteva primećuje da podnosilac zahteva svojom tužbom nije predložio lice S.K. kao svedoka, već je samo naveo da *“Sud treba da pozove svedoke slučaja iz redova nemalobrojnih građana, koji su se zadesili u pomenutom događaju od 28. novembra 2015. godine u Prištini”*. Prema tome, Osnovni sud je odlučio na osnovu dokaza koji su dovoljni za presuđivanje stvari.
52. Sud takođe ocenjuje da nije osnovan navod podnosioca zahteva da su Apelacioni i Vrhovni sud u njegovom slučaju prekršili načelo jednakosti oružja zbog toga što nisu uzeli u obzir njegov navod da Osnovni sud nije pozvao svedoka kojeg je predložio te da se oni uopšte nisu upuštali u analizu predmeta, jer se iz obrazloženja osporene presude jasno vidi da su navedeni sudovi uzeli u obzir i razmotrili u celini sve spise predmeta (dosije), uključujući i iskaze svedoka predmetnog događaja, a posebno CD diskove kojima se potvrđuje da je podnosilac zahteva napustio policijski kordon i prešao na stranu demonstranata, došavši do zaključka da je podnosilac zahteva učinio težu povredu radnih obaveza.
53. Sud smatra da se za odluke redovnih sudova u odnosu na navod da se u svojstvu svedoka sasluša lice S.K. ne ispostavlja da su proizvoljne ili nesrazmerne, jer se iz tužbe upućene Osnovnom sudu vidi da podnosilac zahteva nije predložio dotično lice kao svedoka i da je Osnovni sud odlučio u predmetu na osnovu dovoljno dokaza, uključujući i video zapise na CD diskovima i iskaze svedoka koji su bili prisutni na licu mesta. Sud takođe smatra da su Apelacioni i Vrhovni sud mogli detaljnije da izlože pitanje saslušanja svedoka, ali to samo po sebi ne čini proces neustavnim, jer iz raspoloživih dokumenata proizilazi da je podnosilac zahteva u suštini dobio odgovor na svoje navode o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP.
54. U tom kontekstu, Sud smatra da su ove sudske instance osim što su poštovalе načelo jednakosti oružja i procesne kontradiktornosti, poštovalе i načelo saslušane stranke, jer Apelacioni i Vrhovni sud nisu doneli odluku u predmetu pre nego što su parničnim strankama pružili mogućnost da jedna preko puta druge suoče svoje argumente, dokaze i iskaze, koje su smatrale relevantnim i korisnim za sebe, kako to zahteva načelo jednakosti oružja, kao element prava na pravično suđenje, zagarantovanog članom 31. Ustava i članom 6.1 EKLJP.

55. Sud pored toga podseća da je opšte pravilo da je na redovnim sudovima da ocene dokaze, kao i važnost dokaza koje podnosilac traži da ih izvede. Član 31.4 Ustava i član 6. st. 3 (d) EKLJP ostavljaju redovnim sudovima ocenu da li je potrebno pozvati svedoke. Ovim članovima se ne zahteva prisutnost i ispitivanje baš svakog svedoka u interesu optuženog (podnosioca zahteva); njihov je osnovni cilj potpuna jednakost oružja u krivičnom postupku (vidi predmete ESLJP-a *Perna protiv Italije*, presuda od 6. maja 2003. godine, stav 29; *Murtazaliyeva protiv Rusije*, presuda od 18. decembra 2018. godine, stav 139; *Solakov protiv Bivše Jugoslovenske Republike Makedonije*, presuda od 31. oktobra 2001. godine, stav 57). Član 31. Ustava i član 6. EKLJP ne daju optuženom (podnosiocu zahteva) neograničeno pravo na osiguranje pojavljivanja svedoka pred sudom. Obično su redovni sudovi ti koji odlučuju da li je potrebno ili preporučljivo ispitati svedoka (vidi predmete ESLJP-a *S.N. protiv Švedske*, presuda od 2. jula 2002. godine, stav 44; *Accardi i drugi protiv Italije*, odluka o prihvatljivosti od 20. januara 2005. godine i slučaj Ustavnog suda: KIO1/19, podnosilac zahteva *Fatos Rizvanolli*, rešenje o neprihvatljivosti od 1. oktobra 2020. godine, stav 112).
56. Stoga, sa svega napred izloženog i na osnovu opštih načela u pogledu prava na jednakost oružja i procesnu kontradiktornost, Sud smatra da je podnosilac zahteva propisno saslušan i da mu je data mogućnost da se suoči sa iskazima i dokazima u toku vođenja postupka pred redovnim sudovima. Ipak, čini se da se isti jednostavno nisu složili sa ishodom postupka i suđenja u njihovom predmetu od strane Vrhovnog suda. Međutim, njihovo nezadovoljstvo ne može samo po sebi pokrenuti argumentovanu tvrdnju o povredi osnovnih prava i sloboda zagarantovanih Ustavom i EKLJP-om (vidi predmet ESLJP-a *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, br. 5503/02, presuda od 26. jula 2005. godine).
57. U zaključku, Sud utvrđuje da navod podnosioca zahteva o povredi načela jednakosti oružja, zagarantovanog članom 31. Ustava i članom 6.1 EKLJP, spada u kategoriju (iii) “nepotkrepljeni ili neobrazloženi navodi”, pa se stoga isti, na ustavnim osnovama, mora proglasiti očigledno neosnovanim, u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika.

Povodom navoda o povredi prava na obrazloženu sudsku odluku

i. Opšta načela

58. Što se tiče prava na obrazloženu sudsku odluku koje je zagarantovano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, Sud pre svega naglašava da on sada već ima konsolidovanu sudsku praksu. Ova praksa je izgrađena na osnovu sudske prakse ESLJP-a (uključujući, ali ne ograničavajući se na predmete *Hadjianastassiou protiv Grčke*, br. 12945/87, presuda od 16. decembra 1992. godine; *Van de Hurk protiv Holandije*, br. 16034/90 presuda od 19. aprila 1994. godine; *Hiro Balani protiv Španije*, br. 18064/91 presuda od 9. decembra 1994. godine; *Higgins i drugi protiv Francuske*, br. 134/1996/753/952, presuda od 19. februara 1998. godine; *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine; *Hirvisaari protiv Finske*, br. 49684/99, presuda od 27. septembra 2001. godine; *Suominen protiv Finske*, br. 37801/97, presuda od 1. jula 2003. godine; *Buzescu protiv*

Rumunije, br. 61302/00 presuda od 24. maja 2005. godine; *Pronina protiv Ukrajine*, br. 63566/00 presuda od 18. jula 2006. godine; i *Tatishvili protiv Rusije*, br. 1509/02 presuda od 22. februara 2007. godine). Pored toga, osnovna načela koja se odnose na pravo na obrazloženu sudsku odluku su razrađena i u slučajevima ovog Suda (uključujući, ali ne ograničavajući se na slučajeve KI22/16, podnosilac *Naser Husaj*, presuda od 9. juna 2017. godine; KI97/16, podnosilac *IKK Classic*, presuda od 9. januara 2018. godine; KI143/16, podnosilac *Muharrem Blaku i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 13. juna 2018. godine; KI87/18, podnosilac zahteva *IF Skadiforsikring*, presuda od 27. februara 2019. godine; KI24/17, podnosilac *Bedri Salihu*, presuda od 27. maja 2019. godine; KI35/18, podnosilac *Bayerische Versicherungsverband*, presuda od 11. decembra 2019. godine; kao i slučaj KI230/19, podnosilac *Albert Rakipi*, presuda od 9. decembra 2020. godine, stav 135).

59. U principu, Sud naglašava da garancije sadržane u članu 6. EKLJP, obuhvataju i obavezu sudova da navedu dovoljna obrazloženja za svoje odluke (vidi predmet ESLJP-a *H. protiv Belgije*, br. 8950/80, presuda od 30. novembra 1987. godine, stav 53; kao i slučaj Suda KI230/19, podnosilac *Albert Rakipi*, gore citiran, stav 139 i slučaj KI87/18, podnosilac *IF Skadiforsikring*, stav 44).
60. Sud takođe naglašava da zasnovano na njegovoj sudskoj praksi prilikom ocene principa koji se odnosi na pravilno sprovođenje pravde, odluke sudova moraju sadržavati obrazloženje na kojem zasnivaju svoju ocenu i odlučivanje. Obim u kojem se primenjuje ova obaveza navođenja razloga može varirati u zavisnosti od prirode odluke i mora se odrediti u svetlu okolnosti konkretnog slučaja. Suštinski argumenti podnosioca zahteva su ti na koje se mora odgovoriti, a navedeni razlozi moraju biti zasnovani na važećem zakonu (vidi, slično tome, predmete ESLJP-a *Garcia Ruiz protiv Španije*, predstavka br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 29; *Hiro Balani protiv Španije*, presuda od 9. decembra 1994. godine, stav 27; i *Higgins i drugi protiv Francuske*, stav 42, vidi, takođe, slučaj Suda KI97/16, podnosilac *IKK Classic*, gore citiran, stav 48; i slučaj KI87/18, *IF Skadeforsikring*, gore citiran, stav 48). Iako ne traži da se detaljno odgovori na svaki prigovor koji predoči podnosilac zahteva, ta obaveza ipak podrazumeva da stranke u sudskom postupku mogu očekivati konkretan i izričit odgovor na one svoje navode koji su odlučujući za ishod sprovedenog postupka (vidi predmet *Moreira Ferreira protiv Portugalije*, presuda od 5. jula 2011. godine, stav 84 i sve reference koje su upotrebljene u tom predmetu; kao i slučaj Suda KI230/19, podnosilac *Albert Rakipi*, presuda od 9. decembra 2020. godine, stav 137).
61. Pored toga, Sud se poziva i na svoju sudsku praksu u kojoj ocenjuje da obrazloženje odluke treba da navede odnos između nalaza merituma i razmatranja dokaza, s jedne strane, i pravnih zaključaka suda, s druge strane. Presuda suda će povrediti ustavni princip zabrane proizvoljnosti u odlučivanju ako dato obrazloženje ne sadrži utvrđene činjenice, zakonske odredbe i logičan odnos među njima (Ustavni sud, slučajevi: br. KI72/12, *Veton Berisha i Ilfete Haziri*, presuda od 17. decembra 2012. godine, stav 61; br. KI135/14, *IKK Classic*, presuda od 9. februara 2016. godine, stav 58, i KI96/16, *IKK Classic*, presuda od 8. decembra 2017. godine, vidi slučajeve Suda KI87/18, podnosilac *IF Skadeforsikring*, presuda od 27. februara 2019. godine, stav 44; KI138/19,

podnosilac *Ibish Raci*, gore citiran, stav 45; kao i slučaj Suda KI230/19, podnosilac *Albert Rakipi*, presuda od 9. decembra 2020. godine, stav 138).

ii. Primena opštih načela na okolnosti konkretnog slučaja

62. Sud podseća da podnosilac zahteva povodom ovog navoda naglašava da presude redovnih sudova nisu dovoljno obrazložene. On, između ostalog, navodi, *“Moj navod iznet u reviziji podnetoj Vrhovnom sudu, da je Apelacioni sud učinio povredu time što uopšte nije razmotrio moj argument da je Osnovni sud trebalo da pozove ključnog svedoka događaja kojeg sam ja predložio, nije ni razmotren od strane Vrhovnog suda”*.
63. Sud će se u nastavku pozvati na relevantne delove presuda redovnih sudova kojima se adresiraju navodi podnosioca zahteva.
64. Sud se na početku poziva na presudu Osnovnog suda, koji je, prilikom donošenja presude protiv podnosioca zahteva, obrazložio da su u njegovom slučaju ocenjene sve okolnosti predmeta koje su uticale na donošenje te odluke. Pored toga, Osnovni sud je obrazložio sledeće:

“Sud je iz izvedenih dokaza našao da je tužiocu prekinut radni odnos zbog toga što je učinio težu povredu radnih obaveza. To stoga što se dana 28.11.2015. godine, dok je obavljao službenu dužnost u rezervnom vodu RDP Uroševac koji je tokom operacije angažovan u Prištini, po naređenju GDP “28. novembar”, ponašao neprofesionalno i kompromitujuće prema svojim kolegama, sa kojima je bio angažovan na upravljanju demonstracijama koje su organizovale opozicione stranke. Tužilac je dok je bio na dužnosti, u kordonu koji su formirali policijski službenici radi kontrole gomile demonstranata, izašao iz reda iz tog kordona i istupio pred svoje kolege i zapretio im sledećim rečima: “Ako neki demonstrant bude udaren, prijavicu to IPK-u, i istupicu pred medije i obavestiti ih o sili koju je policija upotrebila nad demonstrantima”. Ovim radnjama tužilac je postupio u suprotnosti sa odredbama iz poglavlja III član 14. tačka 1.5, 1.6, 1.14, 1.23, 1.27, član 15. tačka 1.1 i 1.9 Administrativnog uputstva br. 06/2012. Sud je analizirao navode tužilačke strane, koja je predložila sudu da tužbu tužioca usvoji kao osnovanu u celini i da poništi odluke tužene. Međutim, ove navode sud nije uzeo u obzir prilikom odlučivanja jer je tužilac učinio težu povredu radnih obaveza i to na taj način što je napustio policijski kordon i prešao na stranu demonstranata (činjenica koja je utvrđena sa CD-a koji se nalazi u spisima predmeta), odnosno on je u ovom slučaju učinio disciplinski prekršaj predviđen poglavljem III član 14. tačka 1.5, 1.6, 1.14, 1.23, 1.27 i član 15. tačka 1.1. Shodno tome, sud je uzimajući za osnov ove povrede koje je učinio tužilac, odbio tužbeni zahtev u celini kao neosnovan”.

65. Sud se dalje poziva na presudu Apelacionog suda koji je obrazložio sledeće:

“Podom navoda o pogrešnoj primeni materijalnog prava, Apelacioni sud ocenjuje da navodi žalioaca ne stoje iz razloga što je prvostepeni sud pri meritornom rešavanju predmeta, dao svoje obrazloženje da radnje tužene na prekidu radnog odnosa tužioca predstavljaju potpuno zakonite radnje

u skladu sa članom 85. st. 1 tačka 1.5 i st. 3 Zakona o radu, koji se odnosi na težu povredu radnih obaveza i odredbom člana 70. st. 1.6 Zakona o radu u vezi sa članom 1.6.1 koji predviđa da poslodavac može da otkáže ugovor o radu zaposlenom bez predviđenog upozorenja o otkazu, u slučaju težih povreda radnih obaveza - kršenja obaveza. U ovom slučaju, radnje tužioca koje su konstatovane u odluci Interne disciplinske komisije o izrečenoj disciplinskoj meri "prestanak radnog odnosa", odluci br. 124-KA-O/2016 od 07.07.2016. godine, kvalifikuju kao radnje koje predstavljaju težu povredu radnih obaveza, budući da je nesumnjivo narušen ugled Policije Kosova, zbog čega Apelacioni sud ocenjuje da je mera koju je izrekao poslodavac srazmerna prirodi povrede i samim tim i zakonita. Dakle, prilikom izricanja otkaza ugovora o radu, poslodavac je u potpunosti primenio odredbe o postupku otkaza ugovora o radu i na odgovarajući način primenio materijalno-pravne odredbe na osnovu utvrđenog činjeničnog stanja”.

66. Takođe, Sud primećuje da je i Vrhovni sud izneo svoje obrazloženje, u kojem je između ostalog obrazložio:

“Pored toga, revizioni sud ocenjuje da su u ovim presudama dati jasni i prilično ubedljivi razlozi za odlučne činjenice koje se odnose na radnje tužioca koje su precizno utvrđene, a koje predstavljaju teške disciplinske prekršaje bliže predviđene u Zakonu o Policiji Kosova, član 46. i u Administrativnom uputstvu br. 06/2012 o disciplinskim prekršajima, merama i procedurama u Policiji Kosova, a na koje odredbe se pozvala i osporena odluka tužene povodom izricanja disciplinske mere prestanak radnog odnosa tužiocu.

I Vrhovni sud ocenjuje da su neosnovani nalazi tužene, kao i nižestepenih sudova da je kod tužioca utvrđen teži disciplinski prekršaj iz razloga što je tužilac, između ostalog, na dan kada je angažovan zajedno sa ostalim policajcima na upravljanju demonstracijama koje su organizovale opozicione stranke, mogao da sam ne upotrebi prekomernu silu ako je ocenio da je upotreba te sile prekomerna, ali ni u kom slučaju da razbije kordon policijskog obezbeđenja i pređe na stranu demonstranata, a što je još gore, da zapreti svojim kolegama na gore opisani način”.

67. Sa svega napred navedenog, Sud smatra da su redovni sudovi ispitali i odgovorili na sve relevantne navode podnosioca zahteva koje je izneo u tužbi, žalbi i reviziji u pogledu prestanka radnog odnosa, ocenjujući da su sudovi imali dokaze koji su dovoljni i ubedljivi i potkrepljuju njihov zaključak u vezi sa odlučivanjem u predmetu podnosioca zahteva.
68. Sud podseća da je Vrhovni sud, prilikom ocene navoda koje je podnosilac zahteva izneo u reviziji i nalaza Apelacionog i Osnovnog suda, došao do zaključka da su ovi poslednje pomenuti, nakon što su izveli sve relevantne dokaze, uključujući i iskaze svedoka i CD disk, utvrdili van svake sumnje da je podnosilac zahteva (tužilac) razbio policijski bezbednosni kordon i prešao na stranu demonstranata, za vreme dok je obavljao funkciju službenika Policije Kosova. Shodno tome, Sud primećuje da redovni sudovi nisu dalje smatrali potrebnim da ispituju i druge svedoke, uključujući i svedoka kojeg je predložio

podnosilac zahteva zbog toga što su imali dovoljno dokaza koji su dokazivali činjenicu da je podnosilac zahteva učinio težu povredu radnih obaveza.

69. Sud takođe želi da podseti da član 31. Ustava i član 6.1 EKLJP obavezuju sudove da obrazlažu svoje odluke, međutim, ovo se ne može tumačiti na takav način da zahteva detaljan odgovor na svaki navod (vidi predmete ESLJP-a *Van de Hurk protiv Holandije*, presuda od 19. aprila 1994. godine; *Garcia Ruiz protiv Španije*, predstavka br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 26; *Jahnke i Lenoble protiv Francuske*, [VV], stav 81).
70. Sa svega napred navedenog, pri oceni navoda koji se odnose na navodne povrede člana 31. Ustava u vezi sa članom 6.1 EKLJP, Sud smatra važnim da ponovi svoj opšti stav da “pravičnost” koju nalažu gore navedeni članovi nije “supstancijalna”, već “procesna” pravičnost. U praktičnom smislu, koncept “procesne pravičnosti” podrazumeva: (i) mogućnost kontradiktornih postupaka/načelo procesne kontradiktornosti; (ii) mogućnost stranaka da u raznim fazama postupka predоче argumente i dokaze koje smatraju relevantnim za svoj slučaj; (iii) mogućnost da delotvorno ospore argumente i dokaze koje je predočila suprotna strana; i (iv) pravo da su njihovi argumenti, koji su, objektivno gledano, relevantni za rešenje spora, propisno saslušani i da su ih redovni sudovi valjano ispitali (vidi, između ostalog, predmet ESLJP-a *Barbera, Messeque i Jabardo protiv Španije*, presuda od 6. decembra 1988. godine, stav 68; i slučajeve Ustavnog suda: KI128/19, podnosilac *Artan Mala*, rešenje o neprihvatljivosti od 25. februara 2021. godine, stav 58; i KI22/19, podnosilac zahteva *Sabit Ilazi*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. juna 2019. godine, stav 42).
71. Sud, takođe, podseća da podnosilac zahteva tvrdi da su odluke redovnih sudova donete u suprotnosti sa Ustavom, pozivajući se i na predmet ESLJP-a *Dombo Beheer B.V protiv Holandije* i slučajeve Suda KI31/17, KI138/15 i KI177/19. S tim u vezi, Sud primećuje da osim toga što je naveo i citirao slučajeve Suda i ESLJP-a, podnosilac zahteva nije izložio njihovu činjeničnu i pravnu povezanost sa okolnostima konkretnog slučaja. Sud naglašava da se obrazloženja drugih sudskih odluka moraju tumačiti u kontekstu i u svetlu činjeničnih okolnosti u kojima su donete (vidi, između ostalog i u ovom kontekstu, presudu u slučaju KI48/18 od 4. februara 2019. godine, sa podnosiocima *Arban Abrashi i Lidhja Demokratike e Kosovës (LDK)*, stav 275; slučaj KI119/17, podnosilac *Gentian Rexhepi*, rešenje o neprihvatljivosti od 3. maja 2019. godine, stav 80; KI115/19, podnosilac *Sadete Jusufi*, rešenje o neprihvatljivosti od 21. aprila 2020. godine, stav 51; KI192/20, podnosilac *Muhamed Aliu*, rešenje o neprihvatljivosti od 2. avgusta 2021. godine, stav 45; i KI56/21, podnosilac *Emrush Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 25. oktobra 2021. godine, stav 53).
72. Sledom navedenog, Sud smatra da su u slučaju podnosioca zahteva redovni sudovi ispoštovali sve gore navedene kriterijume. Podnosilac zahteva i dalje može biti nezadovoljan ishodom suđenja u njegovom predmetu, međutim, njegovo nezadovoljstvo samo po sebi ne može da pokrene argumentovanu tvrdnju o povredi osnovnih prava i sloboda zagarantovanih Ustavom (vidi predmet ESLJP-a *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21).

73. Shodno tome, Sud utvrđuje da navodi podnosioca zahteva o povredi prava na obrazloženu odluku, zagaranovanog članom 31. Ustava i članom 6.1 EKLJP, kao takvi, spadaju u kategoriju (iii) *“nepotkrepljeni ili neobrazloženi navodi”* pa su samim tim ovi navodi očigledno neosnovani na ustavnim osnovama.

Zaključak

74. Stoga, na osnovu napred navedenog, zahtev se proglašava neprihvatljivim kao očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kako je utvrđeno u stavu (2) pravila 39. Poslovnika.

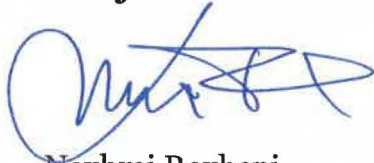
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, na osnovu člana 113.7 Ustava, člana 20. Zakona i pravila 39 (2) i 59 (b) Poslovnika, dana 26. jula 2022. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Nexhmi Rexhepi

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani